

שאלו עוד מלבדו דוקא בשעת מתן תורה). א"כ דברינו אינם תירוץ נוסף אלא הבהרת עומק כוונת האור-החיים הק'.

הר שנעשה סימן טוב לישראל – הלשון "סימן טוב", צריך ביאור רב.

מעולם תמהתי על המושר בפי כל במסיבת אירוסין או "שבע ברכות" – "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל". [מקורו בפסוקי ברכת הלבנה]. התינוח "מזל טוב" – מבקשים אנחנו שיושפע שפע רב ותנזל השפעה טובה, בין שראוי הדבר ובין שאינו ראוי על פי המזלות, כי הלא "אין מזל לישראל". אך מה טעם לבקש שיהיה "סימן טוב", הלא סימן הוא רק סימן ואינו הטובה עצמה, א"כ נבקש על הטובה ולא על הסימן, והוא פלא!

ופירשתי על פי האמור בחיי אדם הלכות ר"ה על הגמ' בכריתות ו'. – "אמר אביי: השתא דאמרת סימנא מילתא היא, יהא רגיל איניש למיכל ריש-שתא -- קרא ורוביא כרתי וסילקא ותמרי". עכ"ל. וכתב ה"חיי אדם" בהלכות ר"ה - "והטעם לזה, עיין ברמב"ן תחילת פר' לך-לך מש"כ – דע כי כל גזירות עירין משיצא למטה סימן לזה לא ישתנה בשום אופן. וזה נראה לי ברור שהוא הטעם שאמרו חז"ל: השתא דאמרת סימנא מילתא". עכ"ל.

ועל פי זה יש לפרש, שבשעת שמחה, כאשר נוזלת עלינו השפעה טובה ממרום, מבקשים אנחנו שה"מזל טוב" יהיה בבחינת "סימן-טוב" – סימנא מילתא הוא – להוציא אל הפועל בשורות טובות נוספות; ילכו מחיל אל חיל.

על דרך זה מפרשים רבותינו את דברי חז"ל: "מעשה אבות סימן לבנים". אין זה רק סימן חיצוני, אלא הסימן הזה מהוה "סיבה", וכדברי אביי ש"סימנא מילתא הוא".

וכמו כן י"ל שכל אשר קרה בסיני בשעת מתן תורה, יש בו "סימן טוב" שיזכו בו כלל-ישראל לעתיד לבוא: ההתגלות האלקית של "אתה הראתה לדעת כי ה' הוא האלקים", דעת התורה בשלמותה בלא שכחה כלל (מד"ר שיה"ש: "ישקני"), נעקר מהם יצה"ר (ושם), היו עתידים לחיות לעולם (ע"ז ה'), תחית המתים (שבת פ"ח:). כל זה יהיה בבחינת "מעשה אבות סימן לבנים" לאחרית הימים. על כן היה ראוי שיקרא ההר "הר סימנאי" – על שם ה"סימן-טוב".

הר שירדה שנאה לעכו"ם עליו – צ"ב, הרי מה שלא קיבלו העכו"ם את התורה לא היה בסיני, כמ"ש רש"י פר' "וזאת הברכה" עה"פ "וזרח משעיר למו – שפתח לבני שעיר שיקבלו את התורה ולא רצו", וזה לא היה בסיני, א"כ מדוע נחשב הר סיני ההר שבו לא קיבלו את התורה?!